

Rock'n'roll on elustiil, mis pikendab noorust

Andres Joamets – rokimees

Sageli on inimesel raske aru saada sellest, mille nimel ta elab. Tahame, et meil oleks hea olla, tore elada, ja mitte kaugel ähmases tulevikus, vaid kohe ja praegu. Mulle tundub, et tihti ei teata, kuidas selleni jõuda. Me ei saa küll alati ära hoida õnnetusi ja haigusi, mis meiega või lähedastega võivad juhtuda, aga ülejäänus on heaolu rohkem meie endi kui kellegi teise, kasvõi näiteks kõiges süüdi oleva Toompea seltskonna kätes.

Olles aastaid, elektrikitarr kaelas, lavalaudu kulutanud nii kohalikes pubides, klubides, festivalidel kui ka tihti meist põhja poole jäävate healuriikide lõbustuskohades, on silma jäänud üks suur erinevus. Kui tegemist pole kinnise üritusega, on publiku ehk pidutsetajate keskmine vanus paarkümmend aastat meie kahjuks. Mida sellest välja lugeda? Et 25aastasel eestlasel on rohkem raha pidu panna kui 50aastasel? Või et Norras on 50–60 aastat vanad inimesed vastutustundetud möllumehed? Raske on neid väiteid uskuda – ma pigem kaldun arvama, et küsimus on prioriteetides. Kui minu ehk 50aastaste põlvkonna kaasmaalased rabavad tihti ennastunustavalt selleks, et pikendada oma täisealiste järeltulijate lapsepõlve või kinni maksta suurt elamispiinda, kuhu nad on ammu jäänud kahekesi, siis minu meelest on see elu raiskamine. Kogu meelelahutus piirdub niisugusel juhul telekast mingi mõttetuse vahtimise ja une tekitamisega. Samas on elu andnud meile võimaluse, mida meie pika puberteediga noorusel kunagi ei tule: enamikul meist on 50aastasena põhikohustus

ühiskonna ees täidetud ja lapsed suureks kasvatatud, raugaeani loodetavasti läheb veel aega ning meil on jälle võimalus elada noore inimese elu. Uskuge mind, see on lõbus! Muidugi on selle lõbu täiel rinnal nautimiseks soovitatav end kerge tervisespordiga vormis hoida, vastasel juhul võib organism hakata vastu punnima, aga üks meditsiinitöötajad teavad seda kindlasti minust paremini.

Teine heade emotsioonide tekitaja, mis tänapäeval ning eriti kesk- ja vanemaealistel kipub ununema, on muusika kuulamine kodus. Isegi valdav osa professionaalsetest pillimeestest tegeleb vaid sellega, mida otseselt töö jaoks vaja läheb. Tuletage meelde, kui oluline see noorena oli! Ma mõtlen kuulamise all seda, et võtad plaadi, soovita- valt vinüüli, sest selle kõlavärvide rikkus on hoopis teisel tasemel kui CD-l, asetad mängijasse, kustutad elektrivalguse (mõni küünalgi ei tee paha), paned teleka ja telefoni kinni ning keskendud vaid ühele tegevusele, mida saab teha üksnes kõrvade abil. Digitaalne tehnika ja mp3-de võidukäik on paradoksaalselt helipilti nii palju vaesemaks teinud, et televiisorist, raadiost ja internetist õiget ettekujutust sellest, mida muusikud tegelikult on teinud, ei saa. Kõik kohad, isegi telefonid, on helidest üleküllastunud, aga minu meelest on see lihtsalt elukeskkonna saastamine müraga. Tõelise elamuse saamiseks pole vaja rohkem, kui pühendada 40 minutiks ja ohverdada üks telesaade või mõni teine „tähtis“ tegevus. Kellel puudub vajalik tehnika ja arvab, et selle soetamine on kallis lõbu, siis

neile teadmiseks, et kasutatud, aga väga heas korras kõrgtasemel *hi-fi*-tehnika võib muretseda 500–600 euro eest. Kui see on olemas, võtke kapist või plaadipoest näiteks Pink Floyd'i LP „Wish You Were Here” ja te saate mõne hetkega aru, millest ma räägin. Ma olen korduvalt kuulnud vastuväiteid stiilis, et jah, muidugi, sul on muusiku kõrvad, aga meie ei saa sellest aru. See olukord sarnaneb veidi sellega, kus väikelapsele üritatakse lusikaga mingit uut ja head asja suhu toppida: vastu punnitakse vaid niikaua, kuni esimene suutäis kohale jõuab. Edasi on nii, et ei jõua ette kühveldada. Kõrvade seisundiga on asi pigem vastupidi, sest minu kõrvad on 30 aastat saanud vatti ja kuulevad kindlasti halvemini kui mittemuusiku omad.

Kolmas võimalus muusikaga oma vaimset tervist heas toonuses hoida on silma torganud pillipoes auväärset müüjaametit pidades. Nimelt näen aeg-ajalt rõõmsaid vaimustunud keskealisi, kes tulevad jutuga, et lapsest peale on tahetud mingit pilli mängida, aga nüüd lõpuks jõutud otsusele see mõtte teoks teha. Nüüd on aega, vahendeid ja tahtmist. Loomulikult ei tule nendest uusi virtuoose meie lavadele, aga endale ja võib-olla ka mõnele lähedasele saab sellest lõbu kuhjaga. Mõni on lapsena kitarriga käes hoidnud, mõni alustab täiesti nullist. Esimene kuu on näppudel veidi valus, aga enesega rahulolu annab iga harjutuskord. Kel vähegi hinges midagi sarnast kripeldab, pole vaja seda maha suruda ja häbeneda, proovida tasub ikka.

tremoluks@gmail.com